

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím:

Ha majd a törvény szigorubb lesz

Forrás:

Nepszava

Bp.

(Hely)

1918. IX. 18.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

— Ha majd a törvény szigorubb lesz... A közismert árdrágító ur autója a főváros legelőkelőbb részein szaladgál. Tudni kell ugyanis, hogy a derék árdrágító ur még mindig szabadlábban és autón jár. Azért kocsizik leginkább a mágnás-fertályban, hogy maga is született arisztokratának látszassék; ámbar szereti ezt a városrészt, mert ügynök korában sokat szaladgált benne. Akkor sem mindig gyalogosan járt benne, mert volt egy soffőr barátja, aki több ízben megkocsikáztatta. Abban a régi rossz világban közismert uzsorásunk a magyar főuri körökben gumival és halhólyaggal kereskedett, de most már vagonszámra szállítja a gumiköpenyt és métermázsaszámra a halat. Oh most már nagyon gazdag. Még az orrában is gyémántkarikát hord.

Az autóban újságot olvas, mert többektől látta, hogy ez így szokás. Csak azért vesz és olvas újságot, mert autója van. Egyébként csak pénzt szokott olvasni. Azt olvassa, hogy az árdrágítók ellen szigorú törvényt készítenek ősszel a képviselőházban. Ezen elszunnyad...

Az autóját föltartotta valaki.

— A törvény nevében!

— No, mi az?

— Szálljon ki az ur és jöjjön a rendőrségre — mondja a detektív.

— Ne járjon a szája, mert elesapatom. Tudja, hogy ki vagyok?

— Éppen ezért kísérem be.

— Megbolondult? Az állásával játszik.

— Ön meg a fejével. Gyerünk csak befelé!

— Én autón megyek.

— Megy a fenébe. Maga bajosan autózik többet. Előre!

— Nem megyek.

— Majd megmutatom én, hogy nem jössz-e,

adta vén csirkefogója. Nesze!

A detektív úgy vágta hátba a közismert árdrágítót, mintha az nem is milliomos, hanem közönséges halandó lenne. Lökdöste, tépte, ráncigálta, rugta, mintha nem is volna személyes ismerőse a főkapitány urnak és nem lenne jó barátja a rendőrtanácsos urnak.

Az utcán járó-kelő publikumnak eszébe sem jutott, hogy fölháborodjék a rendőri brutalitáson. Még hozzá meg is tapsolták a detektívet:

— Éljen ez a derék detektív! Csak üsse, rugja azt a gazember uzsorást.

Tán agyon is verik, ha maga is nem tapsol a derék detektívnek, akinek keze-lába fáradni kezdett az ütés-rugásban.

Bent a detektívszobában jött aztán a hadd-el-hadd. Úgy pofozták, mintha havifizetést élveztek volna ezért az erkölcsjavító munkáért a derék detektívek. Szóval, úgy bántak vele, mintha közönséges ember lenne, aki lopott, mert éhes volt. Nem nézték a társadalmi állását, kutyába sem vették az összeköttetéseit, hanem piff, püff, nesze!

Egy kiesít kimosdatták, aztán vitték a rendőrtanácsos ur elé. Szinte vidult a meggyötört ember lelke, amikor a rendőrtanácsos régi, pajtáskodó hangon szólott hozzá:

— No, csakhogy itt vagy már te is, te jómadár.

— Bizony örülök, hogy látlak...

A rendőrtanácsos nekiugrott és kupán vágta:

— Hogyan mersz engem letegezni, te szégyenfelt, te pernehajder! Hát hol őriztünk mi együtt disznót?

— A keresztelőn nálam.

— Hazudsz, bitang, hiszen ott legföljebb részeg disznók voltak. Valld be a bűnödöt gyorsan, mert huszonötöt kapsz.

— De uram, micsoda bűnödöt?

— Ne tagadd: árdrágító vagy.

— No, azt én nem tagadom, de hiszen én tavaly is az voltam, amikor együtt kártyáztunk.

— Hohó, most már nem eseresznyézünk egy tálból. Itt az új törvény, amely fölakasztatja az árdrágítókat.

— Szörnyiség! Kegyelem!

— Istennél a kegyelem! Vigyétek és akasszátok föl a nyomorult kutyát.

— Védőt kérek!

— Adjatok neki egy fiskálist, de azt is akasszátok föl nyomban.

Elvitték és föl is akasztották. Amint szoritani kezdték a kötelet, reccs, elszakadt és hősünk földre pottyant. Megjegyzendő, ezt a kötelet is ő szállította, azért volt ilyen komisz.

— Föllebbezek! Föllebbezek! — ordította a közismert árdrágító, de nem a földön, hanem az autóban, ahol ilyen kinos álm után most ébredt föl. Hát persze, hogy föllebbezni fog ő majd annak idején is.

Az autója most fordult be a Kossuth Lajos utcába. A rendőr peckesen szalutált neki...